

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobkyně: **L. B.**, narozená 1X,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem X,
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2020, č. j. MV-175023-4/SO-2019,

takto:

- I Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16. 1. 2020, č. j. MV-175023-4/SO-2019, se pro **vadu řízení zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2020, č. j. MV-175023-4/SO-2019, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 9. 2019, č. j.: OAM-13201-7/TP-2019, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, neboť žádost byla podána na území, ač k tomu žalobkyně nebyla oprávněna.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně předně namítala, že žalovaný zásadním způsobem porušil povinnosti odvolacího správního orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Zároveň byla přesvědčena, že žalovaný opomněl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako prvostupňové rozhodnutí, žalobkyně rovněž považovala za rozporné s § 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod, Úmluvou o právech dítěte a Směrnicí č. 38/2004/ES. Podle žalobkyně byly při vydání žalobou napadeného rozhodnutí zásadním způsobem porušeny i zásady definující výkon činnosti správních orgánů stanovené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobkyně nesouhlasila s názorem správního orgánu prvního I. stupně, že nebyla oprávněna podat na území České republiky (dále jen „ČR“) žádost o povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně totiž podala svou žádost na území ČR v době platnosti povolení k přechodnému pobytu.
4. Zdůraznila, že mezi doby pobytu, které se podle eurolegislativy nezapočítají do pěti let pobytu na území, potřebných pro vydání povolení k trvalému pobytu, není uvedena doba přechodného pobytu občana EU. Dále podotkla, že zákon o pobytu cizinců v § 68 uvádí toliko pozitivní výčet důvodů, resp. výčet dob, které se započítávají do doby nepřetržitého pobytu na území pro vydání povolení k trvalému pobytu, přičemž doba pobytu občana EU na území ČR se do této doby nezapočítává. Podle žalobkyně rozdíl mezi unijní právní úpravou a národní právní úpravou je proto třeba překlenout výkladem a v případě kolize těchto úprav dát přednost unijní právní úpravě. Pokud Směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „Směrnice č. 2003/109/ES“), není správně provedena do vnitrostátního práva, může se jednotlivec dovolávat, aby bylo vnitrostátní právo vykládáno v nejvyšší možné míře v souladu s touto směrnicí, tj. eurokonformním způsobem. V této souvislosti žalobkyně poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9Azs 95/2016-29, který se zabýval nepřímým účinkem shora zmíněné Směrnice č. 2003/109/ES, a konstatovala, že pro použití nepřímého účinku musí být dodržena podmínka, že vnitrostátní předpis je takového výkladu schopen. Zdůraznila, že § 68 zákona o pobytu cizinců nelze zcela vyložit eurokonformním způsobem, neboť obsahuje taxativní výčet důvodů pro přiznání trvalého pobytu, mezi kterými přechodný pobyt občana EU na území není obsažen.
5. Dále žalobkyně konstatovala, že není-li možné vnitrostátní právo interpretovat eurokonformně, je nutné zkoumat, zda ustanovení evropského práva má přímý účinek, na základě kterého jím lze nahradit vnitrostátní pravidlo, které je v rozporu s dotčenou směrnicí. V této souvislosti žalobkyně poukazovala na čl. 4 Směrnice č. 2003/109/ES, který podle žalobkyně nestanovuje žádné doplňující podmínky k dodržení pětiletého pobytu na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

území, zároveň obsahuje taxativní výčet pobytů, které se do doby pěti let nezapočítávají, a členským státům nedává prostor pro ještě užší vymezení. Na základě shora uvedeného měla žalobkyně za to, že v daném případě lze hovořit o přímém účinku čl. 4 Směrnice 2003/109/ES, a proto je třeba § 68 zákona o pobytu cizinců vykládat tak, že z doby pěti let souvislého legálního pobytu na území ČR nelze vyloučit přechodný pobyt občana EU. Zároveň k tomu žalobkyně podotkla, že současné znění § 68 zákona o pobytu cizinců do doby pěti let nepřetržitého pobytu na území za účelem vydání povolení k trvalému pobytu již započítává i dobu předchozího pobytu na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu (§ 68 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců).

6. Žalobkyně dále upozorňovala na znění § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ze kterého správní orgán I. stupně a žalovaný dovodili, že žalobkyně nebyla oprávněna k podání žádosti o trvalý pobyt na území ČR a řízení zastavili. Souhlasila s tím, že dané ustanovení v původním znění neuvádělo mezi důvody, které opravňují cizince k podání žádosti na území ČR skutečnost, že žadatel pobývá na území ČR v rámci přechodného pobytu. Nicméně podle žalobkyně § 69 zákona o pobytu cizinců upravuje místo, kde má být žádost podána a nelze z něj proto bez dalšího vytvářet překážku pro žadatele, který by jinak splňoval podmínky pro přiznání trvalého pobytu. S ohledem na uvedené měla žalobkyně za to, že správní orgány pochybily, když řízení o žádosti žalobkyně zastavily z důvodu uvedených v § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
7. Závěrem žalobkyně namítala, že se žalovaný vůbec nevypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout. Ve vyjádření konstatoval, že napadené rozhodnutí splňuje veškeré požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Měl za to, že se řádným a přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi v odvolání žalobkyní uplatněnými námitkami. Žalovaný byl zároveň přesvědčen, že v daném případě není pochyb o tom, že v době podání žádosti žalobkyně na území ČR stále pobývala na základě povolení k přechodnému pobytu občana EU a nebyla tedy oprávněna podat žádost o povolení trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně totiž nespadala do kategorie cizinců uvedených v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, kteří jsou oprávněni žádost podat na Ministerstvu vnitra na území ČR.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila a žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
12. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).
13. Pokud tedy žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo jeho povinností v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně reagovat na veškeré námitky uplatněné žalobkyní v podaném odvolání a vysvětlit, proč je považuje za liché, mylné či vyvrácené. Této povinnosti žalovaný nedostál.
14. Žalobkyně v podaném odvolání, resp. v jeho doplnění ze dne 7. 11. 2019, nejprve stručně popsala důvody, pro které je s ní v současné době vedeno správní řízení o zrušení jejího přechodného pobytu. Následně obdobně jako v podané žalobě nesouhlasila s názorem správního orgánu I. stupně, že nebyla oprávněna podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR a měla za to, že splňuje podmínky pro přiznání trvalého pobytu. Dále namítala, že v daném případě bylo, s ohledem na znění čl. 4 Směrnice 2003/109/ES, třeba § 68 zákona o pobytu cizinců vykládat tak, že z doby pěti let souvislého legálního pobytu na území ČR nelze vyloučit přechodný pobyt občana EU, a že § 69 zákona o pobytu cizinců upravuje místo, kde má být žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podána a nelze z něj vytvořit překážku pro žadatele, který by jinak splňoval podmínky pro přiznání trvalého pobytu, a že s ohledem na uvedené správní orgán I. stupně pochybil, když řízení o žádosti žalobkyně zastavil. Žalobkyně rovněž argumentovala tím, že současné znění § 68 zákona o pobytu cizinců, již dobu přechodného pobytu občana EU na území ČR započítává do doby potřebné pro získání povolení k trvalému pobytu. Stejně tak upozorňovala na novelizované znění § 69 zákona o pobytu cizinců. Pro případ, že by správní orgán shledal, že v daném případě nebyly naplněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu, poukazovala na to, že veřejná moc nesmí zastávat formalistický přístup

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

při svém rozhodování. Rovněž byla žalobkyně přesvědčena, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

15. Soud prostudoval žalobou napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný řádně reagoval pouze na námitku žalobkyně týkající se přepjatě formalistického přístupu správního orgánu I. stupně a na její výtku, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nejprve odkázal na § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje v jakých případech je cizinec oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 téhož zákona na území ČR, a poté konstatoval, žalobkyně v době podání předmětné žádosti pobývala na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu občana EU, a nebyla oprávněna podat žádost o trvalý pobyt na území ČR. Postup správního orgánu I. stupně tak nebylo podle žalovaného možné považovat za formalistický, když se jednalo o postup odpovídající zákonu. K žalobkyní namítané nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí žalovaný poté uvedl, že v daném případě zákon správnímu orgánu neukládá povinnost posuzovat přiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Nadto upozornil, že žalobkyně v průběhu řízení ani v podaném odvolání nenamítala takové skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ačkoliv se vyjádření žalovaného ohledně přiměřenosti vydaného rozhodnutí může jevit jako strohé, soud připomíná, že obsah, rozsah a kvalita podaného odvolání do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti odvolacího správního orgánu, ale i obsah jeho rozhodnutí. Pokud je tedy odvolací námitka formulována pouze v obecné rovině, není úkolem odvolacího správního orgánu domýšlet za žalobkyní argumenty, které by snad s takovým odvolacím bodem mohly souviset, a které by hypoteticky mohly zpochybnit zákonnost vydaného rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, dostupné na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že žalobkyně námitku rozpornosti prvostupňového rozhodnutí s § 174a zákona o pobytu cizinců uplatnila pouze v obecné rovině, resp. bez bližší specifikace pouze konstatovala, že namítá, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, soud nepovažuje za vadu rozhodnutí, když se žalovaný s uvedenou námitkou vypořádal obdobně obecně.
16. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je ovšem dále zřejmé, že se žalovaný vůbec nezabýval odvolacími námitkami žalobkyně, že jí v daném případě měl být povolen trvalý pobyt na území ČR s ohledem na znění čl. 4 Směrnice 2003/109/ES, resp. že § 68 zákona o pobytu cizinců je nutné vykládat tak, že z doby pěti let souvislého legálního pobytu na území ČR nelze vyloučit přechodný pobyt z titulu pobytu občana EU. Rovněž se nijak nevyjádřil k tomu, že z § 69 zákona o pobytu cizinců nelze pro žadatele, který by jinak splňoval podmínky pro přiznání trvalého pobytu, vytvářet překážku pro podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Nereagoval ani na poukaz žalobkyně na novelizaci § 68 a § 69 zákona o pobytu cizinců. Za vypořádání shora uvedených odvolacích námitek žalobkyně rozhodně nelze považovat obecnou argumentaci žalovaného, že v případě žalobkyně bylo na základě výpisu z cizinecké evidence zjištěno, že v době podání žádosti o trvalý pobyt pobývala na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu občana EU, a že s ohledem na to nebyla oprávněna na území ČR podat žádost o trvalý pobyt na území, a že na uvedenou skutečnost, nemůže mít vliv ani případné pozdější zrušení povolení k přechodnému pobytu žalobkyně. Soud si je vědom, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou. Nicméně v takovém případě musí proti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tvrzení účastníka řízení postavit právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, dostupný na www.nssoud.cz), což se v projednávané věci nestalo.

17. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neuvedl, proč považuje shora uvedenou argumentaci žalobkyně za mylnou. Vůbec se nezabýval námitkou možnosti meritorního posouzení žádosti žalobkyně. Nekonkretizoval důvody, pro které měl za to, že to nebylo možné, resp. neosvětlil, z jakých důvodů nebyl v daném případě dán prostor proto, aby se správní orgán I. stupně mohl zabývat tím, zda žalobkyně splňuje podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu, zda je v posuzované věci nezbytné § 68 zákona o pobytu cizinců vykládat s ohledem na přímý účinek čl. 4 Směrnice 2003/109/ES, tak, že do doby pěti let nepřetržitého pobytu na území ČR se pro účely vydání povolení k trvalému pobytu započítá doba, po kterou cizinec na území ČR pobýval na základě přechodného pobytu občana EU. Žalovaný rovněž nijak nereagoval na argumentaci žalobkyně, že § 69 zákona o pobytu cizinců nemůže bez dalšího vytvářet překážku pro meritorní posouzení žádosti žalobkyně. Žalovaný ani blíže nespecifikoval, proč pro posuzovanou věc není rozhodné, že v průběhu správního řízení došlo k novelizaci § 68 a § 69 zákona o pobytu cizinců, ačkoliv právě s ohledem na znění § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců dospěl správní orgán I. stupně a následně i žalovaný k závěru, že žalobkyně nebyla oprávněna podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR a je tedy namístě řízení o její žádosti zastavit.
18. Soud s ohledem na shora uvedené dospěl k jednoznačnému závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný nedostál své povinnosti řádně se vypořádat s odvolacími námitkami žalobkyně.
19. Námitkami žalobkyně, že byla oprávněna podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR, neboť splňuje podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu, že § 69 zákona o pobytu cizinců nemůže bez dalšího vytvářet překážku pro jeho udělení, a že správní orgány pochybily, když řízení o její žádosti zastavily, aniž by meritorně posoudily její žádost, se soud nezabýval, neboť je nejprve na žalovaném, aby se s uvedenými námitkami vypořádal.
20. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného výrokem I. rozsudku zrušit dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a bude se tedy muset zabývat námitkami žalobkyně uplatněnými v odvolání a učinit o nich úvahu. Protože jsou daná pochybení odstranitelná i jen v řízení před správním orgánem II. stupně, nepřikročil již soud současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
21. Pro úplnost soud k obecné námitce žalobkyně zpochybňující posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, soud uvádí, že ji neshledal důvodnou. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí se uplatní toliko při rozhodnutí správního orgánu ve věci samé. Netýká se rozhodnutí procesního charakteru. Dojde-li tedy k zastavení řízení, jako tomu bylo v nyní projednávané věci, není správní orgán povinen zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do osobního či rodinného života cizince (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 14. 12. 2017, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. j. 9 Azs 256/2017-57, či ze dne 18. 5. 2018, č. j. 8 Azs 12/2017-40). Žalovaný tudíž nepochybil, když ve vztahu k odvolací námitce žalobkyně ohledně přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí pouze uvedl, že správní orgán I. stupně neměl v daném případě zákonnou povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

22. Výrok II. o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 12 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu; dále z částky 1 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně Mgr. Vratislava Polky po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z částky 1 428 Kč odpovídající DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)